

Olv.: Iz 11,1-10 – Róm 15,4-9 – Mt 3,1-12
Keresztelő szent János bűnbánatot hirdet.

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

Isten hívogat bennünket. Életünk minden percében megszólít, hiszen Benne élünk, mozgunk és vagyunk. Miért hív magához az Isten minket? Azért, mert meg akar tanítani bennünket arra, ahogy Ő gondolkodik a világról, rólunk, hogy mi is úgy gondolkodjunk önmagunkról, egymásról és a világról, ahogy Ő. Az ember ne magának éljen, hanem egymásért és egymásnak éljünk.

Egy nagyon kedves Testvérünk emlékét is szeretnénk felidézni ebben a szentmisében. Meghalt Edit testvérünkért ajánljuk fel ezt a szentmisét. Itt vannak: kedves férje, gyermekei, sőt már unokái is, akik életében istenkereső emberként ismerték őt. Abban a hitben imádkozunk érte, hogy halálában is Isten szeretetét ismerte meg. Tartsunk most bűnbánatot, hogy mi is megismerjük Istent, aki közel van hozzánk.

Könyörögjünk

Mindenható, irgalmas Istenünk segíts, hogy szent vágyakozással siessünk Szent Fiad elé. Örök bölcsességeddel nevelj minket, hogy e világi elfoglaltságaink ne akadályozzanak találkozásunkban Szent Fiaddal, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben Isten mindörökkön örökké.

+ A M E N +

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Mi abban a biztos tudatban lehetünk itt, hogy ismerjük azt az utat, amely az üdvösségre vezet. Csakhogy az embernek újra meg újra tudatosítania kell magában, hogy hogyan készülhet fel valóban erre az útra, amely út ennek a világnak tájain vezet át, amely út már ma is az üdvösségünk útja. Hitünk szerint ez az út az ember örök életét készíti elő. Nagy kísértésünk lehet, hogy ismerjük az utat.

Az ember úton járó lény.

Az ókori filozófusok amikor az ember fogalmáról gondolkodtak, akkor egy nagyon egyszerű megfogalmazással ajándékozták meg a világot: az ember "homo viator". Az ember úton járó lény, ami persze nagyon gazdag tartalmú fogalom. Nagyon egyszerűen azt jelenti, hogy az ember ideérkezik ebbe a világba és életútjának első szakasza az e világ idejéből telik el. Aztán az ember továbbmegy.

Csakhogy nem mindegy, hogy ebbe a világba megérkező ember milyen útra talál.
Nem mindegy, hogy az ember maga mit tesz azért, hogy egy olyan úton járjon,
amely valóban az emberi közösséget szolgálja,
mert az ember egyéni java csak a közösségben bontakozhat ki.
Nagy kísértés az is, ha az ember ezt az igazságot félretolja.

Hogyan készítsük az Úr útját?

Hallottuk ezt a Keresztelő jánosi felhívást: "Készítsétek az Úr útját!" Az úton járó ember számára ez az igazságnak csak az egyik fele. Az igazságnak a másik fele: induljatok el az úton, mégpedig az emberek felé. Ebben a kettősségben ismerheti fel az ember mit jelent az, hogy az útjára talált. Valóban keressük az utunkat. A mai gondolkodóktól igen sokszor halljuk azt, hogy az ember mintha nem találná az útját. Olyan sokszor beszélnek zsákutcákról, eltévelyedésekről. Ez alapvetően abból adódik, hogy ezt a kettős igazságot mintha elfelejtették volna az emberek.

A mi emberi utunk ebből a kettősségből épül fel:

*Készíteni az Úr útját, amely úton az Úr elakar jönni hozzánk,
be akar lépni az életünkbe.*

Bennünk lakása által meg akarja határozni a mi gondolkodásunkat.

A másik fele az igazságnak: *Induljatok el az emberek felé,*

mert az Isten nem csak azért jön el hozzánk, hogy nekünk

valamifajta lelki békét adjon csupán, hanem *ez a mi keresztény küldetésünk.*

Keresztény küldetése csak annak az embernek van, aki találkozott az Istennel, mert ő adja nekünk ezt a küldetést. Ezt jelenti, hogy elindulunk az emberek felé. Egyik út a másik nélkül elképzelhetetlen. Nem egyszerű ebben a modern világban ezt az igazságot magunkévá tenni. Nagy általánosságban – ha ezt a kérdést fölveti az ember, - ki foglalkozik egyáltalán ezzel, ki gondol az Isten útjának előkészítésére?

Ki foglalkozik ebben a világban az Úr útjának előkészítésével?

Karácsonyra, a szeretet ünnepére készülünk. Ilyenkor minden nyomorúságunk, gazdasági gondjaink, bajaink ellenére mindenki vásárol. Tegnap nem lehetett a városban közlekedni, mert autó-autót ért és már nem fértek el a bevásárlóközpontok parkolóiban. - Már évekkel ezelőtt hallottunk arról, hogy Angliában, Amerikában már ezt a szót sem szabad kiejteni, hogy karácsony. A különböző e világi megközelítéseket harsogják. - Karácsonyfát veszünk, beállítjuk a szobánkba, ajándékokat rakunk a karácsonyfa alá és azt gondoljuk, hogy méltóképpen ünnepelünk. Ki foglalkozik ebben a világban az Úr útjának előkészítésével?

Elsősorban Európa, vagy azt is mondhatnám a nyugati világ valamilyen fajta vákuumban él. Bár ki tudja pontosan, hogy mi van keleten, hiszen az üzenetek, hírek amik jönnek, számtalanszor manipuláltak. Egy biztos, a huszadik század végére az ideológiai csaták mintha befejeződtek volna. ***Az új ideológiáknak*** egyetlen célja volt, legyőzni a kereszténységet, a keresztény ideológiát. Nem tudták legyőzni, de azt hiszem, hogy nevetségessé tudták tenni és elhitették az emberekkel, hogy a keresztény üzenet semmit se ér. Aztán kiderült ezekről az új ideológiákról, hogy bizony ezek semmit se hoznak. Nagy szavakról, nagy ígéretekről van szó, - magamban néha ezt így fogalmazom meg, - ezek ilyen tenyész ideológiák. Az ember tenyész életére vonatkoztatva hoznak bizonyos üzeneteket, de igazából nem az életet szolgálják. Ebben az ideológiai vákuumban fölkeltették az emberekben a közömbösség érzését. A magán érdekek hangsúlyozása földúlta a világot és az örök érvényű keresztény értékeket pedig relativizálták.

Az Úr hozza magával az erőt és a Lelket.

Egy ilyen világban nem egyszerű azon gondolkodni, mit jelent készíteni az Úr útját, hogy eljöhessen hozzánk.

Egyáltalán akarjuk-e, hogy az Úr eljöjjön hozzánk?

Akarjuk-e, hogy az Isten elfoglalja helyét az életünkben?

Akarunk-e Istennek helyet adni a szívünkben,
aki hozza magával az erőt és a Lelket?

Hozza azt, ami annyira hiányzik, aminek a hiánya erőtlenné tett bennünket.

Csak emberi erőkre hivatkozhatunk és nem tudunk Isten erejéről beszélni, arról az erőről amit az Isten kölcsönöz nekünk, különösen olyan helyzetekben, amikor kiderül, hogy mennyire gyenge is az ember. Mennyire elfogynak a fogódzói. Az ember a Lélekből él. Az Istentől kapott Lélek éltet bennünket. Ez a Lélek az életet szolgálja. Az ember az életet csak akkor szolgálhatja, ha valóban nem magának él.

Az élet arra való, hogy az ember elajándékozza.

***Az élet arra való, hogy az Isten követségében járjon az ember,
vagyis elinduljon az emberek felé. Ez a keresztény küldetés.***

Amikor az emberek társakká lesznek.

Ez valamiképpen meghatározza nemcsak az egyedek sorsát, hanem a társadalom életét is, a társadalomét, ahol az emberek társakká lesznek. Csak azok az emberek lehetnek társakká, akik nem állandóan azzal foglalkoznak, hogy neki mi a jó, hogy ő mit szeretne, az ő érdekét mi szolgálja, hanem arra figyel az ember, hogy a másik mit szeretne, a másinak mi lenne jó. Ekkor társadalom jöhet létre. Emberek közössége, ahol az emberek egymásnak társai.

A Máltai Szeretetszolgálat húsz éves tapasztalatai.

Tavaly ünnepelte a Magyar Máltai Szeretetszolgálat huszadik évfordulóját. Sok mindent átgondoltunk a húsz év tapasztalataiból. Sikerült néhány fogalmat elültetni, megjeleníteni a társadalomban, amelyekkel az elmúlt évtizedekben nem foglalkoztak, mintha nem ismerték volna föl ezeket. Ilyenek: ***a jelenlét, befogadás, a kísérés.*** Ezek azok a fogalmak, amelyek az emberek felé vezető utat jelentik. Nem lehet jelenlét nélkül emberekkel összetartozni. Azt, hogy mi jelen vagyunk egymás számára, nem lehet az íróasztaltól megüzenni. Ezt nem lehet egy meleg szobában megfogalmazni, aztán kiküldeni a nagyvilágba.

A jelenlét.

A jelenlét azt jelenti, hogy cselekvés közben ismeri meg az ember az Istent. Az ember cselekvés közben ismeri meg Isten arcát az emberekben. Isten arca az emberekben ragyog fel. Isten arcáról nincs fogalma annak az embernek, aki ezt a cselekedetet nem vállalja. Aki magával foglalkozik és magába burkolózik, az legfeljebb könyvekből olvashatja, hogy ki az Isten és milyen az Isten. Az Isten arca – Jézus mondta – azokban van, akire rátalálunk és akiknek ránk szüksége van. Persze minden emberben ott van Isten arca, de nem jelenik meg a számunkra. Jelenlét: út az emberekhez.

A befogadás.

Csak azt lehet befogadni, akit elfogadunk. Amikor valakit elfogadunk és beengedünk az életünkbe ez azt jelenti, hogy alkalmazkodunk hozzá. Ha jön egy vendég, akkor nem azt várjuk el, hogy tartsa be azokat a szabályokat, amik egy családban ezek elfogadottak, hanem a család mindent megtesz azért, hogy otthon érezze magát. A család alkalmazkodik hozzá. Ez az elfogadás, ez a befogadás. A Betegápoló Irgalmas Rend karizmája a hospitalitas is, ezt az igazságot hangsúlyozza: elfogadás, befogadás, út az emberek felé.

A kísérés

Nem lehet úgy gondolkodni, hogy valakivel egyszer teszek valami jót, aztán Isten áldja. Aki bajban van, aki gondokkal küzd, azt nem lehet magára hagyni. A mellett ott kell állni, azzal nap mint nap együtt kell keresni a megoldás kulcsát, a megoldás útjait. Ehhez kell

valamilyen fajta lelki finomság. Kell valamilyen fajta lelki éberség, hogy az ember megsejtse, mire is van szüksége annak a másiknak. Megint nem lehet tankönyvekben leírni, hogy mire is van szüksége az embernek. Sok mindenre van szüksége az embernek, de minden ember más. Minden embernek más a problémája. Minden embernek más a gondjábólja és más számára a megoldás. A kísérés azt jelenti, akkor sikeres, ha valamit megsejtünk abból, amire neki szüksége van és az az ember kivirulhat. Az az ember talpra állhat. A kísérés: út a másik emberhez.

Kedves Testvérek!

“Készítsétek az Úr útját!” Sajátos világban élünk. Nem egyszerű ebben a keresztényellenes, istenellenes világban komolyan gondolkodni ezekről a kérdésekről, de ez különösképpen is felveti a mi keresztény felelősségünket.

Azt kívánom mindenkinek, készítse az Úr útját.

Tegyünk meg mindent azért, hogy Isten elfoglalhassa helyét az életünkben.

Vállalja mindegyikünk ezt a küldetést,

mert az Úr elküld bennünket az emberekhez, mert másokhoz is el akar jutni,

- keresztény küldetésünk szerint - a hívők által, a keresztények által.

+ *A M E N* +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Jézus Krisztus két örökséget hagyott ránk: az Eucharishtiát és a szegényeket. Most ebben az imádságban gondoljunk erre és kérjük Isten kegyelmét, hogy ne elégedjünk meg az Eucharisztia ünneplésével, mert az Eucharisztikus ünneplés lábmosás nélkül félbemaradt ünneplés. Nagycsütörtök figyelmeztet bennünket erre. Isten adjon kegyelmet nekünk ahhoz, hogy a szentmise ünnepléséhez mindig hozzátartozzon mindig az emberekhez vezető út és az értük végzett szolgálat.

Mi Atyánk...